

Arrest

**nr. 121 993 van 31 maart 2014
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 oktober 2012 en hebben zich vluchteling verklaard op 5 oktober 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 10 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd een eerste keer gehoord op 12 september 2013. Verzoekers werden beiden gehoord op 14 oktober 2013

1.3. Op 13 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 14 december 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luidt als volgt:

Ten aanzien van Q.H.:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Jordaanse nationaliteit te hebben en van Palestijnse origine te zijn. U verklaarde geboren te zijn in Mezerib, provincie Dara (Syrië) en ook uw hele leven daar te hebben gewoond. Echter, uw grootouders bezaten de Jordaanse nationaliteit en u zou bij uw geboorte ook de Jordaanse nationaliteit hebben verkregen.

Sinds 2008 zou u een eigen paspoort hebben gehad en geregeld om bij uw tante B.(...) in Erbed (Jordanië) op bezoek zijn geweest. Bij deze bezoeken zou u soms H.(...) R.(...) (OV 7.587.669), het buurmeisje van uw tante hebben opgemerkt. In november 2009 zou u uw nichtje S.(...) tevens een vriendin van R.(...), naar R.(...) hebben gestuurd met de boodschap dat u verliefd was op haar en haar wilde leren kennen. Nadat S.(...) u liet weten dat ook R.(...) een relatie met u wilde aangaan zou u een gsm voor haar gekocht hebben. Sindsdien zouden jullie in het geheim dagelijks telefonisch contact met elkaar hebben gehad. U, die op dat moment nog studeerde in Syrië, zou sindsdien ook gemiddeld één à twee keer per maand bij uw tante op bezoek zijn gegaan in Jordanië. Tijdens die bezoeken zouden u en R.(...), zonder medeweten van haar familie, ook meermaals met elkaar hebben afgesproken op verschillende plaatsen in de stad. Tot februari 2011 zouden jullie deze situatie hebben kunnen volhouden. Op 14 februari 2011 zou u met een vriend, M.(...) A.(...), een Syriër die in Jordanië werkte, hebben afgesproken dat u R.(...) naar zijn huis kon meenemen om Valentijn te vieren. U zou eerst met R.(...) hebben afgesproken in een koffieshop in de stad en haar vervolgens, onder het mom dat u haar broer in de buurt had opgemerkt en haar in veiligheid wilde brengen, hebben meegelokt naar het huis van A.(...). Jullie zouden toen voor de eerste keer seksueel contact hebben gehad. Drie dagen later, u zou toen al terug in Jordanië geweest zijn, zou u uw ouders hebben verteld over R.(...) en jullie (seksuele) relatie waarna zij ermee instemden bij de familie van R.(...) langs te gaan om haar hand te vragen. Eind februari 2011 zou u met uw ouders een eerste keer zijn langsgegaan bij R.(...) en haar familie. Daar zouden jullie vernomen hebben dat jullie niet konden huwden daar R.(...) aan haar neef was beloofd. Twee weken later zou u met uw familie nogmaals om de hand van R.(...) hebben gevraagd, doch het aanzoek zou weerom zijn afgewezen. Zelf zou u, sinds 14 februari 2011, R.(...) niet meer hebben ontmoet maar jullie zouden wel nog telefonisch contact hebben gehad. In mei 2011 zou R.(...) u hebben opgebeld met de boodschap dat ze zwanger was. U zou dit nieuws aan uw ouders hebben gemeld en vervolgens zouden jullie nogmaals bij haar familie zijn langsgegaan om de hand van R.(...) te vragen. Nadat ook het derde aanzoek werd afgewezen zou u R.(...) hebben voorgesteld met u te vluchten, dit om te vermijden dat ze door haar familie zou gedood worden wanneer jullie relatie en de zwangerschap aan het licht zouden komen. U zou met R.(...) hebben afgesproken dat u op 21 juni 2011 om middernacht op het eind van haar straat op haar zou wachten. Omdat R.(...) een paspoort nodig had, wat enkel kan verkregen worden mits de toestemming van één van de ouders, om het land uit te reizen, zou ze haar moeder hebben ingelicht over jullie relatie en haar zwangerschap. Nadat R.(...) effectief een paspoort had verkregen zouden jullie, met medeweten van haar moeder, in de nacht van 21 juni 2011 Jordanië samen ontvlucht zijn en naar Syrië zijn gereisd. Daar zouden jullie rechtstreeks naar het huis van het A.(...) S.(...) A.(...) S.(...), het stamhoofd van de A.(...) S.(...) stam, zijn gegaan. Overeenkomstig de stammentradities zouden jullie hem om hulp hebben gevraagd in de hoop dat hij, via bemiddeling, tot een oplossing zou kunnen komen. Hij zou jullie in huis genomen hebben en de dag nadien jullie religieus huwelijk hebben geregeld. Voorts zou hij eveneens contact genomen hebben met verschillende stammen in Jordanië, waaronder R.(...) haar stam, om te bemiddelen bij haar familie. Ook zou uw familie zijn ingelicht van het feit dat u met R.(...) uit Jordanië gevlucht was en bij het stamhoofd van de A.(...) S.(...) stam verbleef. Een week na jullie aankomst zou R.(...)’s familie laten weten hebben dat ze jullie uitlevering en jullie hoofden eisten. De andere stammen zouden aanvankelijk nog gepoogd hebben de onderhandelingen verder te zetten om tot een verzoening te komen, doch uiteindelijk zouden ze zich akkoord verklaard hebben met het voorstel van R.(...)’s familie dat ze uw familie met rust zouden laten maar het recht behield u en R.(...) te doden als ze jullie in hun buurt in Jordanië zouden aantreffen. Nadat deze verklaring door verschillende stammen ter goedkeuring werd ondertekend zou u, met R.(...), bij uw ouders in Mezerib gaan wonen zijn. Op 22 december 2011 zou R.(...) bij uw ouders thuis bevallen zijn van een dochtertje L.(...). Gedurende de periode dat u bij uw ouders verbleef zou u in de landbouw gewerkt hebben. U zou tevens geholpen hebben met het inzamelen van voedselrantsoenen voor de inwoners van Dara. Op 15 april 2012 zou u, omwille van uw hulp bij de voedselinzameling, zijn gearresteerd door de Syrische politieke veiligheidsdiensten, afdeling Mezerib. Na 3 maanden zou u door het Vrije Syrische Leger - twee van uw broers zouden hierbij zijn aangesloten - zijn bevrijd. U zou direct na uw vrijlating met uw partner en dochter naar Jaduda (Syrië) zijn gegaan waar u onderdook bij een kennis van uw broers. Na drie dagen zou u, op vraag van uw broers die u meedeelden dat het Syrische reguliere leger u bij uw ouders thuis

was komen zoeken, Syrië hebben verlaten en naar Jordanië zijn teruggekeerd. Samen met uw gezin zou u er ondergedoken zijn bij uw tante Z.(...) en uw neef I.(...) in Madaba. Uit vrees voor jullie levens, zou u met uw partner en uw dochtertje, uiteindelijk op 3 oktober 2012, met het vliegtuig en valse paspoorten, Jordanië hebben verlaten en naar België zijn gereisd waar u op 5 oktober 2012 een asielaanvraag indiende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Jordaanse identiteitskaart, dd. 28/8/2012 te Erbed, de identiteitskaart van uw echtgenote, dd. 16/11/2007, uitgereikt te Erbed, een attest van verblijf in Mezerib, dd. 20/10/2012, uitgereikt door de 'mukhtar', een attest ter staving van uw aanwezigheid op school in Mezerib, dd. 16/10/2012, een attest van uw aanwezigheid op de middelbare school in Syrië, dd. 16/10/2012, een diploma van uw lager onderwijs in Syrië, dd. 1/6/2002, een gelegaliseerde kopie van uw bachelordiploma, dd. 16/7/2008, uw studentenkaart van de universiteit, een gelegaliseerde kopie van uw familieboekje, dd. 8/3/2005, uitgereikt te Erbed, een attest van uw vaders tewerkstelling bij UNRWA, dd. 18/9/2012, een attest van uw vaders tewerkstelling bij UNRWA, dd. 14/11/2006 en een verklaring van uw stam met betrekking tot de bemiddelingspoging die plaatsvond, een attest (akkoord) met de voorwaarden gesteld door R.(...)'s familie, dd. 19/8/2011.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u geen elementen of gegevens heeft aangebracht waaruit blijkt dat u het land waarvan u de nationaliteit bezit, zijnde Jordanië, heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Jordanië, het land waarvan u de nationaliteit bezit, te hebben verlaten uit vrees te worden gedood door de familie van uw partner, en dit overeenkomstig de voorwaarden die ze stelden bij de verzoeningspogingen, omwille van jullie geheime relatie. Om redenen die hieronder zullen worden uiteengezet kan echter geen geloof worden gehecht aan uw voorstelling van de feiten en de problemen die u en R.(...) zouden hebben gekend.

Zo kan allereerst toch ten zeerste worden getwijfeld aan jullie beweerde geheime relatie. U verklaarde dat u R.(...) in november 2009 een gsm had gegeven en zo de mogelijkheid had om dagelijks met elkaar te praten. Ook zou u vanaf november 2009 één of twee keer per maand naar Jordanië gereisd zijn op bezoek bij uw tante en dan de mogelijkheid gehad hebben om R.(...) in het geheim te ontmoeten. Tot februari 2011 zouden jullie deze situatie probleemloos hebben kunnen volhouden. Dat R.(...), die naar ze zelf beweerde uit een conservatief gezin kwam - van haar broers mocht ze niet verder studeren, van haar vader mocht ze enkel bij vriendinnen in de wijk langgaan, ze kon enkel onder begeleiding van de moeder buitengaan (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 3 en 4) - ondanks de strikte controle, gedurende bijna 1,5 jaar dagelijks met u telefonisch contact zou hebben kunnen hebben zonder dat iemand bij haar thuis hiervan lucht kreeg, mag toch verbazen en doet de nodige vragen rijzen bij het verborgen karakter van jullie relatie. Dat u en R.(...) elkaar in die periode bovendien ook meermaals overdag in het openbaar - in koffieshops, cafe's, het park, etc. (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 9 en 10 en gehoorverslag CGVS R.(...) p. 7) - konden ontmoeten, maakt het des te onaannemelijker dat jullie relatie geheim was. U wees immers zelf op het feit dat het een groot probleem zou zijn indien iemand uit R.(...)'s omgeving op de hoogte zou zijn van jullie relatie (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 9) en ook R.(...) zelf verwees naar het gevaar en de risico's indien iemand jullie samen zou aantreffen (zie gehoorverslag R.(...) CGVS p. 8). Indien het daadwerkelijk zo was dat niemand van jullie relatie en ontmoetingen op de hoogte mocht zijn, is het geenszins geloofwaardig dat jullie het risico zouden nemen elkaar in de stad te ontmoeten en mogelijks door de broers van R.(...), andere familieleden en/of kennissen, te worden opgemerkt. Dat jullie verliefd waren op elkaar en wilden bij elkaar zijn, kan hier geenszins een ander licht op werpen. Rekening houdende met de gangbare waarden en normen die gelden binnen jullie cultuur, en dit zeker gelet op het feit dat R.(...) zelf beweerde uit een conservatief gezin te komen, mag eens te meer worden verondersteld dat jullie niets aan het toeval zouden overlaten en ten allen prijze zouden willen vermijden dat jullie relatie en ontmoetingen aan het licht kwamen. De vaststelling echter dat jullie elkaar gedurende bijna 1,5 jaar konden ontmoeten, ook op openbare plekken, en hierbij nooit problemen ondervonden, wijst er dan ook eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde geheime karakter van jullie relatie.

Dit mag eens te meer blijken uit uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen die zich voordeden op 14 februari 2011. U stelde dat u die dag met R.(...) in een koffieshop was en, in een poging haar mee te lokken naar het huis van uw vriend, haar deed geloven dat u haar broer had opgemerkt buiten de koffieshop en haar voorstelde om haar naar een veilige plaats te brengen (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 10). Dat R.(...) u zomaar zou hebben gevolgd naar buiten, waar u beweerde haar broer te hebben gezien, en niet zou hebben stilgestaan bij het mogelijke risico haar broer tegen het lijf te

lopen buiten, mag weerom ten zeerste verbazen. Een meer doordachte reactie kan toch worden verwacht indien jullie daadwerkelijk meenden te moeten vrezen voor de gevolgen wanneer jullie relatie en ontmoetingen aan het licht kwamen. Dat de nodige vragen kunnen worden gesteld bij jullie beweerde geheime relatie blijkt voorts eens te meer uit het feit dat R.(...) hierbij nog uitdrukkelijk verklaarde dat jullie te voet naar het huis van uw vriend gingen en eerst nog een kwartier buiten aan het huis stonden alvorens effectief naar binnen te gaan. R.(...) zou aanvankelijk geweigerd hebben en u zou haar gedurende een kwartier hebben moeten overtuigen om toch met u mee te gaan naar binnen (gehoorverslag CGVS R.(...) p. 9). Ook al zou R.(...) op dat moment al hebben ingezien dat u haar met een smoesje uit de koffiешop had weggelokt, het is toch opmerkelijk dat ze op straat, voor het huis van uw vriend, gedurende een kwartier zou blijven staan en weigeren mee naar binnen te gaan en zo alsnog het risico zou nemen door iemand van kennis op straat te worden opgemerkt.

De ongeloofwaardigheid van jullie geheime relatie wordt voorts nog bevestigd door jullie gedragingen nadat het derde huwelijksaanzoek werd geweigerd. Zo stelde u dat u R.(...) toen duidelijk maakte dat jullie moesten vluchten om te vermijden dat er, rekening houdende met haar zwangerschap, doden zouden vallen (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 11). Hieruit volgt dat u de situatie toch zeer ernstig inschatte. Het mag dan ook ten zeerste verbazen dat R.(...) ervoor koos haar moeder in te lichten. Dat R.(...) bovendien haar moeder zowel van jullie relatie alsook ineens van haar zwangerschap inlichtte, is eens zo opmerkelijk (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 11). Gezien u rekening hield met de mogelijkheid van eremoord kan toch worden verondersteld dat jullie eerst zouden pogen een oplossing, dan wel een manier om samen te vluchten, te vinden zonder dat hiertoe iemand van haar familie moest worden ingelicht. Uit jullie verklaringen blijkt niet dat jullie samen naar een mogelijke oplossing zochten. Meer nog, overeenkomstig R.(...)'s verklaringen, gaf u haar een week om een oplossing te vinden (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 11). Voorts mag ook ten zeerste verbazen dat R.(...), éénmaal ze haar moeder had ingelicht, zich volledig afhankelijk opstelde van haar moeder en zelf geen verdere stappen naar een oplossing zette. Haar reactie is des te eigenaardiger gelet op het feit dat haar moeder eerst heel kwaad was, R.(...) ineensloeg en haar aanvankelijk niet wilde helpen. Pas de tweede of de derde dag zou R.(...)'s moeder hebben ingestemd om voor R.(...) een reisпас aan te vragen (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 20). Dat R.(...), niet wetende of haar moeder zou bijdraaien, gewoon zou afwachten en het risico zou hebben genomen dat haar moeder haar broers en vader zou inlichten met alle gevolgen van dien, is niet aannemelijk. Ook het feit dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van de precieze reactie van R.(...)'s moeder toen ze vernam dat jullie een relatie hadden en dat R.(...) zwanger was, mag verbazen. U weet enkel dat R.(...) haar moeder inlichtte en dat zij uiteindelijk een paspoort kon regelen. Wanneer R.(...) haar moeder inlichtte weet u niet en dat R.(...) haar moeder aanvankelijk heel kwaad was, R.(...) ineens had geslagen en pas na een paar dagen besliste om haar dochter te helpen, bleek u niet te weten (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 11 en 12). Indien jullie daadwerkelijk samen moesten vluchten uit vrees voor jullie leven, kan toch worden verondersteld dat u met R.(...) in contact zou hebben gestaan om te weten hoe zij ervoor stond, toch minstens dat R.(...) u zou hebben verwittigd dat haar moeder aanvankelijk niet van plan was haar te helpen. Kan hierbij overigens nog worden opgemerkt dat R.(...) eigenaardig genoeg niet in staat bleek éénsluidende verklaringen af te leggen over het contact dat jullie nog hadden in de periode voor jullie vlucht op 21 juni 2011. Zo verklaarde ze vooreerst dat u haar een week de tijd gaf om een oplossing te vinden. In die week stelde ze geen contact met u te hebben gehad. Pas op de dag van jullie vlucht zou u haar gebeld hebben om te vragen of ze klaar was (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 11). Later stelde ze dat zij u twee dagen voor jullie vlucht opbelde met de mededeling dat ze klaar was om te vertrekken. Hierbij stelde ze ook nog dat jullie toen geregeld contact hadden (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 20). Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen dat er geen contact was voorafgaand aan jullie vlucht, wijzigde zij nogmaals haar verklaringen en stelde ze weerom dat u haar belde de dag voor jullie vertrek (zie gehoorverslag CGSV R.(...) p. 20). Er kan toch worden verondersteld dat de periode voorafgaand aan jullie vlucht de nodige indruk zal gemaakt hebben en in R.(...) haar geheugen zou gegrift staan, waardoor ze toch zou moeten in staat zijn duidelijk aan te geven of jullie toen al dan niet (geregeld) contact hadden met elkaar.

Voorgaande vaststellingen doen reeds ten zeerste twifelen aan jullie geheime relatie en gedwongen vlucht uit Jordanië uit vrees voor de familie haar familie.

Dat u en R.(...) uit vrees door R.(...)'s familie te worden gedood Jordanië ontvluchtten, kan voorts nog bijkomend in vraag worden gesteld door uw verklaringen aangaande de bemiddelingspogingen die er zouden geweest zijn. Zo stelde u aanvankelijk dat het stamhoofd van de A.(...) S.(...)-stam zijn instructies vanop afstand gaf omdat het niet mogelijk was om naar Jordanië te gaan (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 22). Tijdens uw tweede gehoor stelde u dan weer dat het stamhoofd misschien één of twee keer meeging naar de onderhandelingen die plaatsvonden in de verblijfplaats van het stamhoofd van de H.(...) (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 5). Nog volgens uw eerste verklaringen contacteerde het stamhoofd bij wie jullie verbleven alle stammen in Jordanië om te helpen bij de

bemiddeling (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 22), terwijl u later stelde dat hij ongeveer 12 of 13 stammen in Jordanië contacteerde (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 4). U gewezen op uw eerdere verklaringen kon u geen duidelijke uitleg geven (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 4). U gevraagd naar de namen van de andere stammen die betrokken werden bij de bemiddeling, kon u slechts twee stammen opnoemen - de K(...) en de T(...) (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 3) - en u merkte op dat u zich deze niet kan herinneren omdat u in de war bent en ziek bent (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 4). Los van het feit dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs voorlegde van de aandoening waaraan u zou leiden - u zou een tekort hebben aan potassium in uw bloed - kan toch worden verwacht dat u een aantal namen zou kunnen noemen van de stammen die mee betrokken waren bij de pogingen een oplossing voor uw situatie te vinden. U blijkt overigens ook andere, essentiële informatie, aangaande de bemiddelingspogingen te ontberen. U gevraagd of de stamhoofden van de stammen in Jordanië bij het stamhoofd van de H(...) - stam - de stam van R(...) - langsgingen om te bemiddelen, repliceerde u dat dit de bedoeling was. U gevraagd of het ook zo gebeurde, blijkt u dit niet te weten. U erop gewezen dat u bij het stamhoofd die alles regelde woonde en er dus kan verwacht worden dat u op de hoogte bent van de stappen die werden gezet, verwees u weerom naar uw geheugenproblemen. Opmerkelijk is ook dat, ondanks de bemiddelingen met het stamhoofd van R(...)’s stam, u aanvankelijk niet kon zeggen hoe haar stamhoofd heet. Pas bij uw tweede gehoor, nadat u R(...) hier uitdrukkelijk naar had gevraagd, kon u deze naam weergeven (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 23 en CGVS 14/10/2013 p. 8). Ook wat het verloop van de bemiddeling betreft, zijn uw verklaringen weinig consistent. Zo kan u vooreerst niet weergeven hoeveel pogingen er zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 5). Overeenkomstig uw eerste verklaringen zou de stam van R(...) na een week te kennen hebben gegeven dat ze jullie hoofden wilden. De andere stammen zouden dit geweigerd hebben en de onderhandelingen zouden vervolgens zijn verdergezet (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 23). Bij uw latere verklaringen stelde u echter dat de overige stammen de eis die R(...) haar stam na een week te kennen gaf - jullie dood - niet kon weigeren omdat dit niet kan in erezaken (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 6). U dan gevraagd waarom de onderhandelingen dan nog moesten worden voortgezet, kan u weerom geen duidelijke uitleg geven. U stelde dat ze verdergingen omdat ze een verzoening wilden bereiken. Dit klemt dan weer met uw voorgaande stelling dat de eis van de familie van R(...) niet kon geweigerd worden. Uiteindelijk stelde u dat ze wel probeerden een oplossing te bekomen maar uiteindelijk geen beter akkoord konden bereiken dan dat uw familie met rust zou worden gelaten (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 6). Gezien u beweerde gedurende de ganse bemiddelingsperiode bij het stamhoofd van de A(...) S(...) - stam te hebben verbleven, is het geenszins onredelijk te verwachten dat u op een doorleefde en gedetailleerde manier hierover zou kunnen vertellen. Voorts bleken u en R(...) elkaar ook op een aantal punten betreffende de bemiddelingspogingen tegen te spreken. Betreffende het aantal stammen stelde R(...) dat er 6 of 7 stammen gecontacteerd werden door het hoofd van de A(...) S(...) - stam (zie gehoorverslag R(...) p. 22), dit terwijl u, in uw laatste verklaringen, melding maakte van 12 of 13 stammen (zie supra). Volgens uw verklaringen ging niet iedereen van de stammen mee naar het stamhoofd van R(...)’s stam om te bemiddelen (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 5), terwijl R(...) beweerde dat de stammen altijd samen langskwamen bij haar familie (zie gehoorverslag R(...) p. 23). Waar u beweerde dat, overeenkomstig het akkoord, zowel de ouders en de directe familieleden van R(...) jullie mogen doden (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 6), stelde R(...) zelf dan weer dat het enkel het recht van haar ouders was om jullie te doden (zie gehoorverslag CGVS p. 25). Tot slot bleek de kennis van R(...) aangaande de onderhandelingen ruim ontoereikend. Zo kon R(...) niet verduidelijken op welke manier het stamhoofd van de A(...) S(...) - stam contact opnam met de andere stammen. Ze komt hierbij niet verder dan op te merken dat dit telefonisch en "via andere manieren" was. Wat die andere manieren waren kon ze echter niet verduidelijken. Gevraagd welke andere stammen, los van haar eigen stam en uw stam, nog werden gecontacteerd, kwam ze niet verder dan op te merken dat het om stammen uit Erbed en Dara ging, waarna ze één stam bij naam kon noemen (zie gehoorverslag CGVS R(...) p. 12). Merkwaaardig genoeg bleek R(...) ook geen gedetailleerde kennis te hebben van het gesprek dat door het stamhoofd van de A(...) S(...) met haar stam werd gevoerd. Hierbij gaf ze voorts de eigenaardige verklaring dat ze niet op de hoogte is van details. Haar erop gewezen dat het toch over haar probleem en leven ging en dit toch geen details betreffen, repliceerde ze dat ze misschien bang of in shock was (zie gehoorverslag CGVS R(...) p. 22 en 23). Evemin bleek R(...) te weten over welke periode er stamhoofden bij haar familie langsgingen om te bemiddelen noch kon ze aangeven hoe vaak er bemiddelingspogingen plaatsvonden (zie gehoorverslag CGVS R(...) p. 23). Tot slot bleek R(...) ook niet te weten hoe het uiteindelijk tot een (tijdelijke) verzoening is gekomen, dit ondanks haar beweringen dat alle overige pogingen niets opleverden en haar familie jullie in handen wilde krijgen (zie gehoorverslag CGVS R(...) p. 23 en 24). Minstens kan toch worden verwacht dat R(...) zich terdege over deze bemiddelingspogingen zou hebben geïnformeerd.

Dat u documenten betreffende deze bemiddeling en gedeeltelijke verzoening kon voorleggen, kan geen ander licht werpen op voorgaande.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat documenten slechts enige bewijswaarde kunnen worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Dit is in casu niet het geval. Kan hierbij voorts nog worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot uw verklaringen dat ongeveer 12 of 13 stammen betrokken waren bij de onderhandelingen, slechts 5 stammen vermeld staan in één van de stukken die u voorlegde. U kan echter ook hier niet precies zeggen welke stammen dit document mee ondertekenden. Verder kan er ook nog worden gewezen op het merkwaardige feit dat de H.(...)-clan zelf, nochtans één van de voornaamste clans in het conflict, geen van de twee door u voorgelegde documenten waaruit moet blijken dat zij geen oplossing willen en zij u en R.(...) mogen doden als jullie naar Jordanië terugkeren, mee heeft ondertekend. Er kan toch worden verwacht dat in het kader van de bemiddelingspogingen die plaatsvonden de twee voornaamste stammen in het conflict, i.c. uw stam en de stam van R.(...), de uiteindelijke overeenkomst/beslissing mee zouden ondertekenen. Dat u geen enkel stuk kan voorleggen waarin de stam van R.(...) hun eisen kenbaar maakt doch enkel documenten aanbrengt die door de 'mukhtar' van uw eigen stam werden opgesteld, is toch wel zeer opmerkelijk en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede, dit zeker in combinatie met het geheel van de overige bevindingen.

De geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw (beweerde) vrees door de familie van R.(...) te worden gedood omwille van jullie geheime relatie en haar zwangerschap, wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door uw gedragingen vóór uw komst naar België. U verklaarde in juli 2012, met uw gezin, naar Jordanië te zijn teruggekeerd en dit uit vrees voor het Syrische leger die u in april 2012 had gearresteerd. U zou na drie maanden door het Vrije Syrische Leger zijn bevrijd en vervolgens naar Jordanië zijn teruggekeerd. Dat u er, ondanks de voorwaarde die door R.(...) haar familie werd gesteld dat jullie niet in hun buurt mochten terugkeren én de vrees die jullie hebben door hen te worden gedood, er toch voor kozen om nét naar Jordanië terug te keren, doet reeds de nodige vragen rijzen. Zeker gezien er toch kan worden getwijfeld aan uw stelling dat u Syrië uit veiligheidsoverwegingen - u vreesde door het Syrische leger te worden gearresteerd temeer daar deze u al bij uw ouders waren komen zoeken - diende te verlaten. U legde bij uw asielaanvraag immers een aantal documenten neer die door uw vader werden afgehaald in Syrië na uw aankomst in België en die u nadien werden bezorgd. Zo legde u ondermeer een verblijfsvergunning voor ter staving van uw herkomst en uw actuele officiële woonplaats in Syrië, afgeleverd op 20/10/2012. Indien u daadwerkelijk vreesde door het Syrische reguliere leger opnieuw te worden gearresteerd, mag het toch verbazen dat uw vader recent op uw naam bij de Syrische autoriteiten dit document ging aanvragen. Naast deze bevinding dient voorts nog te worden opgemerkt dat uw beweerde vrees voor vervolging in Jordanië door de familie van R.(...) eens te meer kan worden betwist gezien u tijdens uw verblijf in Madaba, voor uw komst naar België, terugkeerde naar Erbed, in de provincie waar ook R.(...) haar familie woont. U stelde dat u er heenging met uw neef I.(...) om uw nieuwe identiteitskaart af te halen. Waarom u een nieuwe identiteitskaart nodig had voor uw vlucht, is reeds bizar, zeker gezien u zegt met valse paspoorten te hebben gereisd, een element dat dan eveneens in twijfel kan worden getrokken. De vaststelling dat uw aanwezigheid in het kantoor waar uw identiteitskaart moest worden afgehaald bovendien niet eens vereist was – I.(...) had reeds de nodige regelingen getroffen voor de aanmaak van uw nieuwe identiteitskaart en hij was ook degene die uw kaart ging afhalen - holt uw geloofwaardigheid en uw vrees voor vervolging nog verder uit.

U zou meegegaan zijn en in de auto hebben gewacht in afwachting dat u zich toch nog zou moeten aanmelden. Dat u echter reeds besliste om mee te gaan naar Erbed en er gewoon in de auto wachtte, waar u door eender wie kon worden opgemerkt, terwijl uw neef in staat was zonder u uw identiteitskaart aan te vragen en af te halen, maakt dat helemaal geen geloof meer kan worden gehecht aan uw beweerde vrees door R.(...) haar familie te worden gedood.

Volledigheidshalve kan er hier nog worden aan toegevoegd dat noch u noch uw partner concrete elementen kan aanbrengen waaruit zou blijken dat jullie (nog steeds) dienen te vrezen voor R.(...)'s familie in geval van een eventuele terugkeer naar Jordanië. Sinds de ondertekening van het akkoord in augustus 2011, ruim twee jaar geleden, hebben jullie niets meer vernomen van haar familie en/of hun intentie jullie te doden (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 25 en gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 12 en gehoorverslag CGVS R.(...) p. 14 en 29). Bovendien blijken u en uw partner ook helemaal geen pogingen te hebben ondernomen om jullie ter dege te informeren over de verdere evolutie van de situatie sinds de ondertekening van het akkoord in augustus 2011 en de actuele stand van zaken (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 12 en gehoorverslag CGVS R.(...) p. 14, 15 en 29). Gezien jullie zich anno 2013 nog steeds beroepen op feiten die dateren van ruim 2 jaar geleden en beweren dat jullie leven omwille van deze feiten nu nog steeds in gevaar is in Jordanië, is het geenszins onredelijk te verwachten dat jullie zich hierover zouden informeren om zo een duidelijk beeld te kunnen

schetsen van het risico dat jullie mogelijks lopen in geval van terugkeer. Jullie onwetendheid en desinteresse raakt aan de kern van jullie relaas en komt jullie geloofwaardigheid allerminst ten goede. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw relaas. Evenmin heeft u aangetoond dat u, ingeval van een eventuele terugkeer naar Jordanië, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden ernstige schade. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde documenten vermogen geenszins een ander licht te werpen op voorgaande. Uw identiteitskaart, uw studentenkaart, het familieboekje en de documenten mbt. uw lagere en middelbare school hebben enkel betrekking op uw persoonsgegevens, uw verblijf en uw studies in Syrië. Deze gegevens staan op zich niet ter discussie. De documenten betreffende de werkzaamheden van uw vader in Syrië hebben louter betrekking op zijn werk maar hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De identiteitskaart van uw echtgenote bevestigt tot slot louter haar persoonsgegevens, doch deze worden ook niet in vraag gesteld.

Ten aanzien van uw partner werd door het CGVS eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van R.A.:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Jordaanse nationaliteit te hebben en van Palestijnse origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Erbed. U zou aanvankelijk in de stad Erbed hebben gewoond en vervolgens naar Betras (provincie Erbed) zijn verhuisd. In Betras zou u bevriend geweest zijn met uw buurmeisje S.(...), het nichtje van uw huidige partner H.(...) Q.(...) (OV 7.587.669). Sinds 2008 zou hij geregeld op bezoek geweest zijn bij zijn tante, uw buurvrouw B.(...). Tijdens deze bezoeken zouden jullie elkaar geregeld hebben opgemerkt. In november 2009 zou S.(...) bij u zijn langsgeweest met de boodschap dat haar neef Q.(...) u wilde leren kennen. U zou twee dagen later uw akkoord hebben gegeven om elkaar beter te leren kennen en Q.(...) zou u vervolgens een mobiele telefoon hebben gegeven. Jullie zouden sindsdien dagelijks in het geniep met elkaar gebeld hebben. Q.(...) zou vanaf dan ook maandelijks naar Jordanië zijn gekomen op bezoek bij zijn tante, dit om u te kunnen zien. De momenten dat Q.(...) in Jordanië verbleef zouden jullie, eveneens in het geheim, op verschillende plaatsen – een koffieshop, het park - hebben afgesproken. Na ongeveer een jaar zouden jullie over een huwelijk zijn beginnen praten. U wist toen reeds dat uw ouders wilden dat u met uw neef Y.(...) zou huwen maar hoopte toch dat ze hun toestemming zouden geven voor een huwelijk met Q.(...). Daar Q.(...) nog studeerde zou hij niet direct een aanzoek hebben gedaan. Op 14 februari 2011 zou u opnieuw met Q.(...) hebben afgesproken in een koffieshop. Op een gegeven moment zou Q.(...) u hebben wijsgemaakt dat hij uw broer in de buurt had gezien en hebben gezegd dat jullie naar een veiligere plek moesten gaan. U zou met Q.(...) de koffieshop verlaten hebben en hij zou u meegenomen hebben naar het huis van een vriend vlakbij. U zou toen hebben ingezien dat Q.(...) uw broer als excuus had gebruikt om u naar dat huis te lokken. U zou aanvankelijk geweigerd hebben de woning binnen te gaan maar Q.(...) zou u hebben weten te overtuigen met de melding dat hij het zo geregeld had om met u samen Valentijn te kunnen vieren. U en Q.(...) zou toen voor het eerst seksuele contacten hebben gehad. Q.(...) zou u toen opnieuw hebben gezegd dat hij met u zou trouwen. Eind februari 2011 zou Q.(...) de eerste keer bij uw ouders zijn langsgeweest om uw hand te vragen doch dit zou zijn afgewezen. Twee weken later zou Q.(...) met zijn ouders nogmaals zijn langsgeweest om een huwelijksaanzoek te doen, maar opnieuw zou uw familie geweigerd hebben. Sinds u op 14 februari 2011 seksueel contact had met Q.(...) zou u hem niet meer gezien hebben, jullie zouden enkel nog telefonisch contact hebben gehad. In mei 2011 zou u hebben vastgesteld dat u zwanger was. U zou toen ook Q.(...) hiervan op de hoogte hebben gebracht. Nadat hij dit nieuws vernam, zou hij nog een derde keer met zijn ouders zijn langsgelkomen om uw ouders hun toestemming te vragen met u te mogen huwen, doch tevergeefs. Q.(...) zou hierop hopeloos geworden zijn en het plan hebben opgevat om met u te vluchten. Hij zou u een week de tijd gegeven hebben om een oplossing te vinden. Daar u een reispas wilde verkrijgen en dit enkel kon mits de toestemming van één van de ouders, zou u uw moeder hebben ingelicht over uw relatie met Q.(...) en uw zwangerschap. Uw moeder zou aanvankelijk heel boos geweest zijn en u ineengeslagen hebben. Na 2 of 3 dagen zou ze uiteindelijk hebben ingestemd u te helpen en u een reispas voor u aan te vragen. Nadat Q.(...) op 20 juni 2011 op de hoogte was gebracht van het feit dat u klaar was om te vertrekken, zouden jullie op 21 juni 2011, met medeweten van uw moeder, Jordanië hebben verlaten en naar Syrië zijn gereisd. Jullie

zouden in Syrië direct naar A.(...) A.(...) S.(...), het stamhoofd van de A.(...) S.(...), zijn gegaan in de hoop dat hij, overeenkomstig de stammentradities, via bemiddeling tot een oplossing voor jullie situatie - de verboden relatie en uw zwangerschap - kon komen. Hij zou jullie in huis hebben gehaald en er de dag nadien voor hebben gezorgd dat jullie religieus konden huwen. Vervolgens zou A.(...) contact hebben opgenomen met uw stam, de stam van Q.(...) en een aantal andere stammen in Jordanië om tot een verzoening te komen. Na een week zou uw familie te kennen hebben gegeven dat ze jullie in handen wilden krijgen en jullie dood eisten. Ahmed zou hierop de onderhandelingen hebben verdergezet in de hoop alsnog tot een oplossing te komen. Uiteindelijk zou een akkoord zijn ondertekend waarbij uw ouders het recht behielden u en Q.(...) te doden indien jullie naar Jordanië (in hun buurt) terugkeerden maar hierbij wel beloofden om de familie van Q.(...) met rust te laten. U en Q.(...) zouden vervolgens bij de ouders van Q.(...) in Mezerib, provincie Dara (Syrië) gaan wonen zijn. Tijdens uw verblijf daar zou u bevallen zijn van uw dochtertje L.(...). Op 15 april 2012 zou uw partner in Syrië door de politieke veiligheidsdiensten zijn opgepakt en opgesloten omdat hij betrokken was bij de inzameling van voedselrantsoenen voor de bevolking van Dara. Na drie maanden zou Q.(...) door het Vrije Syrische Leger (VSL) - twee van zijn broers waren actief bij het VSL - zijn bevrijd. Diezelfde dag zou u, met Q.(...) en uw dochtertje, naar Jaduda zijn gegaan waar jullie onderdoken bij een kennis van uw schoonbroers. Na drie dagen zouden uw schoonbroers jullie opdracht hebben gegeven om Syrië te verlaten daar het gerucht de ronde deed dat het reguliere Syrische leger de buurt zou innemen en uitkammen. U, Q.(...) en uw dochtertje zouden vervolgen met een bus van het Vrije Syrische Leger illegaal Syrië zijn uitgereisd en naar Jordanië zijn teruggekeerd. Daar zouden jullie bij een tante van Q.(...), Z.(...), in Madaba zijn ondergedoken. Jullie zouden er drie maanden verbleven hebben alvorens u, met uw partner en minderjarig dochtertje, op 3 oktober 2012, met valse paspoorten, met het vliegtuig Jordanië zouden verlaten hebben en naar België reisden. Jullie zouden op 5 oktober 2012 in België zijn aangekomen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw Jordaanse identiteitskaart, dd. 16/11/2007 uitgereikt te Erbed, neer. Uw partner legde volgende documenten neer : zijn Jordaanse identiteitskaart, dd. 28/8/2012 te Erbed, een attest van verblijf in Mezerib, dd. 20/10/2012, uitgereikt door de mukhtar, een attest ter staving van zijn aanwezigheid op school in Mezerib, dd. 16/10/2012, een attest van zijn aanwezigheid op de middelbare school in Syrië, dd. 16/10/2012, een diploma van zijn lager onderwijs in Syrië, dd. 1/6/2002, een gelegaliseerde kopie van zijn bachelordiploma, dd. 16/7/2008, zijn studentenkaart van de universiteit, een gelegaliseerde kopie van zijn familieboekje, dd. 8/3/2005, uitgereikt te Erbed, een attest van zijn vaders tewerkstelling bij UNRWA, dd. 18/9/2012, een attest van zijn vaders tewerkstelling bij UNRWA, dd. 14/11/2006 en een verklaring van zijn stam met betrekking de bemiddelingspoging die plaatsvond, een attest (akkoord) met de voorwaarden gesteld door uw familie, dd. 19/8/2011.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig baseert op de asielmotieven aangehaald door uw partner, H.(...) Q.(...) (OV 7.587.669). Daar u geen eigen asielmotieven heeft aangehaald én er door het CGVS, in hoofde van uw partner, werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot de toekenning van een beschermingsstatuut. De exacte motieven op grond waarvan in uw partner de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, zijn duidelijk weergegeven in de weigeringsbeslissing in zijn hoofde werd genomen. Gezien u geen andere asielmotieven heeft aangehaald volstaat het dan ook om in het kader van uw asielaanvraag te verwijzen naar de beslissing genomen in hoofde van uw partner en die luidt als volgt:

" U verklaarde Jordanië, het land waarvan u de nationaliteit bezit, te hebben verlaten uit vrees te worden gedood door de familie van uw partner, en dit overeenkomstig de voorwaarden die ze stelden bij de verzoeningspogingen, omwille van jullie geheime relatie. Om redenen die hieronder zullen worden uiteengezet kan echter geen geloof worden gehecht aan uw voorstelling van de feiten en de problemen die u en R.(...) zouden hebben gekend.

Zo kan allereerst toch ten eerste worden getwijfeld aan jullie beweerde geheime relatie. U verklaarde dat u R.(...) in november 2009 een gsm had gegeven en zo de mogelijkheid had om dagelijks met elkaar te praten. Ook zou u vanaf november 2009 één of twee keer per maand naar Jordanië gereisd zijn op bezoek bij uw tante en dan de mogelijkheid gehad hebben om R.(...) in het geheim te ontmoeten. Tot februari 2011 zouden jullie deze situatie probleemloos hebben kunnen volhouden. Dat R.(...), die naar ze zelf beweerde uit een conservatief gezin kwam - van haar broers mocht ze niet verder studeren, van haar vader mocht ze enkel bij vriendinnen in de wijk langsgaan, ze kon enkel onder begeleiding van de moeder buitengaan (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 3 en 4) - ondanks de strikte controle, gedurende bijna 1,5 jaar dagelijks met u telefonisch contact zou hebben kunnen hebben zonder dat iemand bij haar thuis hiervan lucht kreeg, mag toch verbazen en doet de nodige vragen rijzen bij het verborgen karakter van jullie relatie. Dat u en R.(...) elkaar in die periode

bovendien ook meermaals overdag in het openbaar - in koffieshops, cafe's, het park, etc. (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 9 en 10 en gehoorverslag CGVS R.(...) p. 7) - konden ontmoeten, maakt het des te onaannemelijker dat jullie relatie geheim was. U wees immers zelf op het feit dat het een groot probleem zou zijn indien iemand uit R.(...)'s omgeving op de hoogte zou zijn van jullie relatie (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 9) en ook R.(...) zelf verwees naar het gevaar en de risico's indien iemand jullie samen zou aantreffen (zie gehoorverslag R.(...) CGVS p. 8). Indien het daadwerkelijk zo was dat niemand van jullie relatie en ontmoetingen op de hoogte mocht zijn, is het geenszins geloofwaardig dat jullie het risico zouden nemen elkaar in de stad te ontmoeten en mogelijks door de broers van R.(...), andere familieleden en/of kennissen, te worden opgemerkt. Dat jullie verliefd waren op elkaar en wilden bij elkaar zijn, kan hier geenszins een ander licht op werpen. Rekening houdende met de gangbare waarden en normen die gelden binnen jullie cultuur, en dit zeker gelet op het feit dat R.(...) zelf beweerde uit een conservatief gezin te komen, mag eens te meer worden verondersteld dat jullie niets aan het toeval zouden overlaten en ten allen prijze zouden willen vermijden dat jullie relatie en ontmoetingen aan het licht kwamen. De vaststelling echter dat jullie elkaar gedurende bijna 1,5 jaar konden ontmoeten, ook op openbare plekken, en hierbij nooit problemen ondervonden, wijst er dan ook eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde geheime karakter van jullie relatie.

Dit mag eens te meer blijken uit uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen die zich voordeden op 14 februari 2011. U stelde dat u die dag met R.(...) in een koffieshop was en, in een poging haar mee te lokken naar het huis van uw vriend, haar deed geloven dat u haar broer had opgemerkt buiten de koffieshop en haar voorstelde om haar naar een veilige plaats te brengen (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 10). Dat R.(...) u zomaar zou hebben gevolgd naar buiten, waar u beweerde haar broer te hebben gezien, en niet zou hebben stilgestaan bij het mogelijke risico haar broer tegen het lijf te lopen buiten, mag weerom ten zeerste verbazen. Een meer doordachte reactie kan toch worden verwacht indien jullie daadwerkelijk meenden te moeten vrezen voor de gevolgen wanneer jullie relatie en ontmoetingen aan het licht kwamen. Dat de nodige vragen kunnen worden gesteld bij jullie beweerde geheime relatie blijkt voorts eens te meer uit het feit dat R.(...) hierbij nog uitdrukkelijk verklaarde dat jullie te voet naar het huis van uw vriend gingen en eerst nog een kwartier buiten aan het huis stonden alvorens effectief naar binnen te gaan. R.(...) zou aanvankelijk geweigerd hebben en u zou haar gedurende een kwartier hebben moeten overtuigen om toch met u mee te gaan naar binnen (gehoorverslag CGVS R.(...) p. 9). Ook al zou R.(...) op dat moment al hebben ingezien dat u haar met een smoesje uit de koffieshop had weggelokt, het is toch opmerkelijk dat ze op straat, voor het huis van uw vriend, gedurende een kwartier zou blijven staan en weigeren mee naar binnen te gaan en zo alsnog het risico zou nemen door iemand van kennis op straat te worden opgemerkt.

De ongeloofwaardigheid van jullie geheime relatie wordt voorts nog bevestigd door jullie gedragingen nadat het derde huwelijksaanzoek werd geweigerd. Zo stelde u dat u R.(...) toen duidelijk maakte dat jullie moesten vluchten om te vermijden dat er, rekening houdende met haar zwangerschap, doden zouden vallen (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 11). Hieruit volgt dat u de situatie toch zeer ernstig inschatte. Het mag dan ook ten zeerste verbazen dat R.(...) ervoor koos haar moeder in te lichten. Dat R.(...) bovendien haar moeder zowel van jullie relatie alsook ineens van haar zwangerschap inlichtte, is eens zo opmerkelijk (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 11). Gezien u rekening hield met de mogelijkheid van eremoord kan toch worden verondersteld dat jullie eerst zouden pogen een oplossing, dan wel een manier om samen te vluchten, te vinden zonder dat hiertoe iemand van haar familie moest worden ingelicht. Uit jullie verklaringen blijkt niet dat jullie samen naar een mogelijke oplossing zochten. Meer nog, overeenkomstig R.(...)'s verklaringen, gaf u haar een week om een oplossing te vinden (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 11). Voorts mag ook ten zeerste verbazen dat R.(...), éénmaal ze haar moeder had ingelicht, zich volledig afhankelijk opstelde van haar moeder en zelf geen verdere stappen naar een oplossing zette. Haar reactie is des te eigenaardiger gelet op het feit dat haar moeder eerst heel kwaad was, R.(...) ineensloeg en haar aanvankelijk niet wilde helpen. Pas de tweede of de derde dag zou R.(...)'s moeder hebben ingestemd om voor R.(...) een reispas aan te vragen (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 20). Dat R.(...), niet wetende of haar moeder zou bijdraaien, gewoon zou afwachten en het risico zou hebben genomen dat haar moeder haar broers en vader zou inlichten met alle gevolgen van dien, is niet aannemelijk. Ook het feit dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van de precieze reactie van R.(...)'s moeder toen ze vernam dat jullie een relatie hadden en dat R.(...) zwanger was, mag verbazen. U weet enkel dat R.(...) haar moeder inlichtte en dat zij uiteindelijk een paspoort kon regelen. Wanneer R.(...) haar moeder inlichtte weet u niet en dat R.(...) haar moeder aanvankelijk heel kwaad was, R.(...) ineens had geslagen en pas na een paar dagen besliste om haar dochter te helpen, bleek u niet te weten (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 11 en 12). Indien jullie daadwerkelijk samen moesten vluchten uit vrees voor jullie leven, kan toch worden verondersteld dat u met R.(...) in contact zou hebben gestaan om te weten hoe zij ervoor stond, toch minstens dat R.(...) u zou hebben verwittigd dat haar moeder aanvankelijk niet van plan was haar te

helpen. Kan hierbij overigens nog worden opgemerkt dat R.(...) eigenaardig genoeg niet in staat bleek éénsluidende verklaringen af te leggen over het contact dat jullie nog hadden in de periode voor jullie vlucht op 21 juni 2011. Zo verklaarde ze vooreerst dat u haar een week de tijd gaf om een oplossing te vinden. In die week stelde ze geen contact met u te hebben gehad. Pas op de dag van jullie vlucht zou u haar gebeld hebben om te vragen of ze klaar was (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 11). Later stelde ze dat zij u twee dagen voor jullie vlucht opbelde met de mededeling dat ze klaar was om te vertrekken. Hierbij stelde ze ook nog dat jullie toen geregeld contact hadden (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 20). Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen dat er geen contact was voorafgaand aan jullie vlucht, wijzigde zij nogmaals haar verklaringen en stelde ze weerom dat u haar belde de dag voor jullie vertrek (zie gehoorverslag CGSV R.(...) p. 20). Er kan toch worden verondersteld dat de periode voorafgaand aan jullie vlucht de nodige indruk zal gemaakt hebben en in R.(...) haar geheugen zou gegrift staan, waardoor ze toch zou moeten in staat zijn duidelijk aan te geven of jullie toen al dan niet (geregeld) contact hadden met elkaar.

Voorgaande vaststellingen doen reeds ten zwaarste twifelen aan jullie geheime relatie en gedwongen vlucht uit Jordanië uit vrees voor de familie haar familie.

Dat u en R.(...) uit vrees door R.(...)'s familie te worden gedood Jordanië ontvluchtten, kan voorts nog bijkomend in vraag worden gesteld door uw verklaringen aangaande de bemiddelingspogingen die er zouden geweest zijn. Zo stelde u aanvankelijk dat het stamhoofd van de A.(...) S.(...)-stam zijn instructies vanop afstand gaf omdat het niet mogelijk was om naar Jordanië te gaan (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 22). Tijdens uw tweede gehoor stelde u dan weer dat het stamhoofd misschien één of twee keer meeging naar de onderhandelingen die plaatsvonden in de verblijfplaats van het stamhoofd van de H.(...) (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 5). Nog volgens uw eerste verklaringen contacteerde het stamhoofd bij wie jullie verbleven alle stammen in Jordanië om te helpen bij de bemiddeling (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 22), terwijl u later stelde dat hij ongeveer 12 of 13 stammen in Jordanië contacteerde (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 4). U gewezen op uw eerdere verklaringen kon u geen duidelijke uitleg geven (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 4). U gevraagd naar de namen van de andere stammen die betrokken werden bij de bemiddeling, kon u slechts twee stammen opnoemen - de K.(...) en de T.(...) (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 3) - en u merkte op dat u zich deze niet kan herinneren omdat u in de war bent en ziek bent (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 4). Los van het feit dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs voorlegde van de aandoening waaraan u zou leiden - u zou een tekort hebben aan potassium in uw bloed - kan toch worden verwacht dat u een aantal namen zou kunnen noemen van de stammen die mee betrokken waren bij de pogingen een oplossing voor uw situatie te vinden. U blijkt overigens ook andere, essentiële informatie, aangaande de bemiddelingspogingen te ontberen. U gevraagd of de stamhoofden van de stammen in Jordanië bij het stamhoofd van de H.(...)-stam - de stam van R.(...) - langsgingen om te bemiddelen, repliceerde u dat dit de bedoeling was. U gevraagd of het ook zo gebeurde, blijkt u dit niet te weten. U erop gewezen dat u bij het stamhoofd die alles regelde woonde en er dus kan verwacht worden dat u op de hoogte bent van de stappen die werden gezet, verwees u weerom naar uw geheugenproblemen. Opmerkelijk is ook dat, ondanks de bemiddelingen met het stamhoofd van R.(...)'s stam, u aanvankelijk niet kon zeggen hoe haar stamhoofd heet. Pas bij uw tweede gehoor, nadat u R.(...) hier uitdrukkelijk naar had gevraagd, kon u deze naam weergeven (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 23 en CGVS 14/10/2013 p. 8). Ook wat het verloop van de bemiddeling betreft, zijn uw verklaringen weinig consistent. Zo kan u vooreerst niet weergeven hoeveel pogingen er zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 5). Overeenkomstig uw eerste verklaringen zou de stam van R.(...) na een week te kennen hebben gegeven dat ze jullie hoofden wilden. De andere stammen zouden dit geweigerd hebben en de onderhandelingen zouden vervolgens zijn verdergezet (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 23). Bij uw latere verklaringen stelde u echter dat de overige stammen de eis die R.(...) haar stam na een week te kennen gaf - jullie dood - niet kon weigeren omdat dit niet kan in erezaken (zie gehoorverslag CGVS 14/410/2013 p. 6). U dan gevraagd waarom de onderhandelingen dan nog moesten worden voortgezet, kan u weerom geen duidelijke uitleg geven. U stelde dat ze verdergingen omdat ze een verzoening wilden bereiken. Dit klemt dan weer met uw voorgaande stelling dat de eis van de familie van R.(...) niet kon geweigerd worden. Uiteindelijk stelde u dat ze wel probeerden een oplossing te bekomen maar uiteindelijk geen beter akkoord konden bereiken dan dat uw familie met rust zou worden gelaten (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 6). Gezien u beweerde gedurende de ganse bemiddelingsperiode bij het stamhoofd van de A.(...) S.(...)-stam te hebben verbleven, is het geenszins onredelijk te verwachten dat u op een doorleefde en gedetailleerde manier hierover zou kunnen vertellen. Voorts bleken u en R.(...) elkaar ook op een aantal punten betreffende de bemiddelingspogingen tegen te spreken. Betreffende het aantal stammen stelde R.(...) dat er 6 of 7 stammen gecontacteerd werden door het hoofd van de A.(...) S.(...)-stam (zie gehoorverslag R.(...) p. 22), dit terwijl u, in uw laatste verklaringen, melding maakte van 12 of 13 stammen (zie supra). Volgens uw verklaringen ging niet iedereen van de stammen mee naar het

stamhoofd van R.(...)'s stam om te bemiddelen (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 5), terwijl R.(...) beweerde dat de stammen altijd samen langskwamen bij haar familie (zie gehoorverslag R.(...) p. 23). Waar u beweerde dat, overeenkomstig het akkoord, zowel de ouders en de directe familieleden van R.(...) jullie mogen doden (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 6), stelde R.(...) zelf dan weer dat het enkel het recht van haar ouders was om jullie te doden (zie gehoorverslag CGVS p. 25).

Tot slot bleek de kennis van R.(...) aangaande de onderhandelingen ruim ontoereikend. Zo kon R.(...) niet verduidelijken op welke manier het stamhoofd van de A.(...) S.(...)-stam contact opnam met de andere stammen. Ze komt hierbij niet verder dan op te merken dat dit telefonisch en "via andere manieren" was. Wat die andere manieren waren kon ze echter niet verduidelijken. Gevraagd welke andere stammen, los van haar eigen stam en uw stam, nog werden gecontacteerd, kwam ze niet verder dan op te merken dat het om stammen uit Erbed en Dara ging, waarna ze één stam bij naam kon noemen (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 12). Merkwaardig genoeg bleek R.(...) ook geen gedetailleerde kennis te hebben van het gesprek dat door het stamhoofd van de A.(...) S.(...) met haar stam werd gevoerd. Hierbij gaf ze voorts de eigenaardige verklaring dat ze niet op de hoogte is van details. Haar erop gewezen dat het toch over haar probleem en leven ging en dit toch geen details betreffen, repliceerde ze dat ze misschien bang of in shock was (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 22 en 23). Evemin bleek R.(...) te weten over welke periode er stamhoofden bij haar familie langsgingen om te bemiddelen noch kon ze aangeven hoe vaak er bemiddelingspogingen plaatsvonden (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 23). Tot slot bleek R.(...) ook niet te weten hoe het uiteindelijk tot een (tijdelijke) verzoening is gekomen, dit ondanks haar beweringen dat alle overige pogingen niets opleverden en haar familie jullie in handen wilde krijgen (zie gehoorverslag CGVS R.(...) p. 23 en 24). Minstens kan toch worden verwacht dat R.(...) zich terdege over deze bemiddelingspogingen zou hebben geïnformeerd.

Dat u documenten betreffende deze bemiddeling en gedeeltelijke verzoening kon voorleggen, kan geen ander licht werpen op voorgaande.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat documenten slechts enige bewijswaarde kunnen worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Dit is in casu niet het geval. Kan hierbij voorts nog worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot uw verklaringen dat ongeveer 12 of 13 stammen betrokken waren bij de onderhandelingen, slechts 5 stammen vermeld staan in één van de stukken die u voorlegde. U kan echter ook hier niet precies zeggen welke stammen dit document mee ondertekenden. Verder kan er ook nog worden gewezen op het merkwaardige feit dat de H.(...)-clan zelf, nochtans één van de voornaamste clans in het conflict, geen van de twee door u voorgelegde documenten waaruit moet blijken dat zij geen oplossing willen en zij u en R.(...) mogen doden als jullie naar Jordanië terugkeren, mee heeft ondertekend. Er kan toch worden verwacht dat in het kader van de bemiddelingspogingen die plaatsvonden de twee voornaamste stammen in het conflict, i.c. uw stam en de stam van R.(...), de uiteindelijke overeenkomst/beslissing mee zouden ondertekenen. Dat u geen enkel stuk kan voorleggen waarin de stam van R.(...) hun eisen kenbaar maakt doch enkel documenten aanbrengt die door de 'mukhtar' van uw eigen stam werden opgesteld, is toch wel zeer opmerkelijk en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede, dit zeker in combinatie met het geheel van de overige bevindingen.

De geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw (beweerde) vrees door de familie van R.(...) te worden gedood omwille van jullie geheime relatie en haar zwangerschap, wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door uw gedragingen vóór uw komst naar België. U verklaarde in juli 2012, met uw gezin, naar Jordanië te zijn teruggekeerd en dit uit vrees voor het Syrische leger die u in april 2012 had gearresteerd. U zou na drie maanden door het Vrije Syrische Leger zijn bevrijd en vervolgens naar Jordanië zijn teruggekeerd. Dat u er, ondanks de voorwaarde die door R.(...) haar familie werd gesteld dat jullie niet in hun buurt mochten terugkeren én de vrees die jullie hebben door hen te worden gedood, er toch voor kozen om nét naar Jordanië terug te keren, doet reeds de nodige vragen rijzen. Zeker gezien er toch kan worden getwijfeld aan uw stelling dat u Syrië uit veiligheidsoverwegingen - u vreesde door het Syrische leger te worden gearresteerd temeer daar deze u al bij uw ouders waren komen zoeken - diende te verlaten. U legde bij uw asielaanvraag immers een aantal documenten neer die door uw vader werden afgehaald in Syrië na uw aankomst in België en die u nadien werden bezorgd. Zo legde u ondermeer een verblijfsvergunning voor ter staving van uw herkomst en uw actuele officiële woonplaats in Syrië, afgeleverd op 20/10/2012. Indien u daadwerkelijk vreesde door het Syrische reguliere leger opnieuw te worden gearresteerd, mag het toch verbazen dat uw vader recent op uw naam bij de Syrische autoriteiten dit document ging aanvragen. Naast deze bevinding dient voorts nog te worden opgemerkt dat uw beweerde vrees voor vervolging in Jordanië door de familie van R.(...) eens te meer kan worden betwist gezien u tijdens uw verblijf in Madaba, voor uw komst naar België, terugkeerde naar Erbed, in de provincie waar ook R.(...) haar familie woont. U stelde dat u er heenging met uw neef I.(...) om uw nieuwe identiteitskaart af te halen. Waarom u een nieuwe identiteitskaart nodig had voor uw vlucht, is reeds bizar, zeker gezien u zegt met valse paspoorten te

hebben gereisd, een element dat dan eveneens in twijfel kan worden getrokken. De vaststelling dat uw aanwezigheid in het kantoor waar uw identiteitskaart moest worden afgehaald bovendien niet eens vereist was – I.(...) had reeds de nodige regelingen getroffen voor de aanmaak van uw nieuwe identiteitskaart en hij was ook degene die uw kaart ging afhalen - holt uw geloofwaardigheid en uw vrees voor vervolging nog verder uit.

U zou meegegaan zijn en in de auto hebben gewacht in afwachting dat u zich toch nog zou moeten aanmelden. Dat u echter reeds besliste om mee te gaan naar Erbed en er gewoon in de auto wachtte, waar u door eender wie kon worden opgemerkt, terwijl uw neef in staat was zonder u uw identiteitskaart aan te vragen en af te halen, maakt dat helemaal geen geloof meer kan worden gehecht aan uw beweerde vrees door R.(...) haar familie te worden gedood.

Volledigheidshalve kan er hier nog worden aan toegevoegd dat noch u noch uw partner concrete elementen kan aanbrengen waaruit zou blijken dat jullie (nog steeds) dienen te vrezen voor R.(...)'s familie in geval van een eventuele terugkeer naar Jordanië. Sinds de ondertekening van het akkoord in augustus 2011, ruim twee jaar geleden, hebben jullie niets meer vernomen van haar familie en/of hun intentie jullie te doden (zie gehoorverslag CGVS 12/9/2013 p. 25 en gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 12 en gehoorverslag CGVS R.(...) p. 14 en 29). Bovendien blijken u en uw partner ook helemaal geen pogingen te hebben ondernomen om jullie ter dege te informeren over de verdere evolutie van de situatie sinds de ondertekening van het akkoord in augustus 2011 en de actuele stand van zaken (zie gehoorverslag CGVS 14/10/2013 p. 12 en gehoorverslag CGVS R.(...) p. 14, 15 en 29). Gezien jullie zich anno 2013 nog steeds beroepen op feiten die dateren van ruim 2 jaar geleden en beweren dat jullie leven omwille van deze feiten nu nog steeds in gevaar is in Jordanië, is het geenszins onredelijk te verwachten dat jullie zich hierover zouden informeren om zo een duidelijk beeld te kunnen schetsen van het risico dat jullie mogelijks lopen in geval van terugkeer. Jullie onwetendheid en desinteresse raakt aan de kern van jullie relaas en komt jullie geloofwaardigheid allerminst ten goede.

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw relaas. Evenmin heeft u aangetoond dat u, ingeval van een eventuele terugkeer naar Jordanië, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden ernstige schade. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde documenten vermogen geenszins een ander licht te werpen op voorgaande. Uw identiteitskaart, uw studentenkaart, het familieboekje en de documenten mbt. uw lagere en middelbare school hebben enkel betrekking op uw persoonsgegevens, uw verblijf en uw studies in Syrië. Deze gegevens staan op zich niet ter discussie. De documenten betreffende de werkzaamheden van uw vader in Syrië hebben louter betrekking op zijn werk maar hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De identiteitskaart van uw echtgenote bevestigt tot slot louter haar persoonsgegevens, doch deze worden ook niet in vraag gesteld.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en een gebrek aan draagkracht van de motieven, passen verzoekers de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op hun eigen situatie, waarbij zij een poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, benadrukken verzoekers dat in de bestreden beslissingen niet wordt getwijfeld aan hun identiteit. Zij menen dat de bestreden beslissingen tekort schieten aangezien er niet werd nagegaan of er een schending kan zijn van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar de

Westelijke Jordaanoever. Zij poneren dat niet in twijfel kan worden getrokken dat verzoeker in zijn land van herkomst het reële risico loopt om onmenselijk behandeld te worden en dat het geen betoog hoeft dat zij in Syrië, hun woonplaats, aan ernstige schade zouden worden blootgesteld nu het daar oorlog is. Ook in Jordanië kunnen zij gezien hun persoonlijke situatie geen effectieve bescherming krijgen, aldus verzoekers. Daarnaast is volgens verzoekers de toestand van personen van Palestijnse origine in Jordanië nog steeds precair en vallen schendingen van rechten er geregeld voor. Ter staving van hun betoog verwijzen verzoekers naar een aantal artikelen waaruit blijkt dat de Jordaanse nationaliteit in sommige gevallen ontnomen wordt. Tot slot wijzen verzoekers erop dat verzoekster ook heeft aangegeven dat zij het voorwerp is van geweld gericht tegen vrouwen. Zij vervolgen dat in Jordanië de positie van de vrouw ook nog steeds precair is. Verzoekster vreest dan ook eerge relateerd geweld.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit het document *“2014 Syria Regional Response Plan. Strategic Overview.”* van UNHCR van 16 december 2013, het document *“Protection of Palestinian Refugees in States Signatories to the 1951 Refugee Convention and the 1954 Stateless Convention”* van E. Sondergaard, een uittreksel uit het document *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van UNHCR van mei 2013, het artikel *“Why is Jordan Keeping Out Palestinian Refugees?”* van 17 april 2012, het artikel *“World Directory of Minorities and Indigenous Peoples – Jordan: Palestinians”* van Minority Rights Group International van 2008, het artikel *“Jordanië ontheemt Palestijnen nationaliteit”* uit het Belang van Limburg van 3 februari 2010, het artikel *“Palestinian Refugees stuck between naturalization and right of return”* A. Glioti van 11 maart 2013 en een uittreksel uit het *“Country Report on Human Rights Practices 2012 – Jordan”* van US Department of State van 19 april 2013.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke manier zij artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden achten. Bij ontstentenis van enige toelichting, is dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk.

2.5. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan hun vrees te worden gedood door de familie van verzoekster, en dit overeenkomstig de voorwaarden die ze stelden bij de verzoeningspogingen, omwille van hun geheime relatie daar (1) het mag verbazen en de nodige vragen doet rijzen bij het verborgen karakter van hun relatie dat verzoekster, die naar ze zelf beweerde uit een conservatief gezin kwam, ondanks de strikte controle gedurende bijna 1,5 jaar dagelijks telefonisch contact met verzoeker zou hebben kunnen hebben zonder dat iemand bij haar thuis hiervan lucht kreeg en het feit dat zij elkaar in die periode bovendien ook meermaals overdag in het openbaar konden ontmoeten het des te onaannemelijker maakt dat hun relatie geheim was, (2) uit het feit dat verzoekster de dag dat zij met verzoeker in een koffiешop was verzoeker zomaar zou hebben gevolgd naar buiten, waar verzoeker beweerde haar broer te hebben gezien, en zij niet zou hebben stilgestaan bij het mogelijke risico haar broer tegen het lijf te lopen buiten alsook uit het feit dat zij vervolgens te voet naar het huis van verzoekers vriend gingen en eerst nog een kwartier buiten aan het huis stonden alvorens effectief naar binnen te gaan, eens te meer blijkt dat de nodige vragen kunnen worden gesteld bij hun beweerde geheime relatie en (3) de ongeloofwaardigheid van hun geheime relatie voorts nog wordt bevestigd door hun gedragingen nadat het derde huwelijksaanzoek werd geweigerd, het gelet op het feit dat zij rekening hielden met de mogelijkheid van eremoord in het bijzonder mag verbazen dat verzoekster haar moeder inlichtte, zowel van haar relatie als van haar zwangerschap en zij zich, éénmaal ze haar moeder had ingelicht, volledig afhankelijk opstelde van haar moeder en zelf geen verdere stappen naar een oplossing zette, reactie welke des te eigenaardiger is gelet op het feit dat haar moeder eerst heel kwaad was, haar ineensloeg en haar aanvankelijk niet wilde helpen, het tevens mag verbazen dat verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van de precieze reactie van verzoeksters moeder toen deze vernam dat zij een relatie hadden en dat verzoekster zwanger was, verzoekster bovendien eigenaardig genoeg niet in staat bleek te zijn eensluidende verklaringen af te leggen over het contact dat zij en verzoeker nog hadden voor hun vlucht op 21 juni 2011, (ii) hun bewering dat zij uit vrees door verzoeksters familie te worden gedood Jordanië ontvluchtten bijkomend in vraag kan worden gesteld door verzoekers incoherente en weinig consistente

verklaringen aangaande de bemiddelingspogingen die er zouden zijn geweest, de vaststelling dat hij essentiële informatie aangaande de bemiddelingspogingen ontbeert, het feit dat verzoekers elkaar op een aantal punten betreffende de bemiddelingspogingen tegenspreken en ook verzoekster kennis aangaande de onderhandelingen ruim ontoereikend blijkt te zijn, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (iii) aan de voorgelegde documenten betreffende de bemiddeling en gedeeltelijke verzoening slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is, in tegenstelling tot verzoekers verklaringen dat ongeveer 12 of 13 stammen betrokken waren bij de onderhandelingen slechts 5 stammen vermeld staan in één van de stukken die hij voorlegde en verzoeker bovendien niet precies kan zeggen welke stammen dit document mee ondertekenden, het merkwaardig is dat de H.-clan geen van de twee voorgelegde documenten waaruit moet blijken dat zij geen oplossing willen en dat zij verzoekers mogen doden als zij naar Jordanië terugkeren mee heeft ondertekend en ook het feit dat geen enkel stuk wordt voorgelegd waarin de stam van verzoekster hun eisen kenbaar maakt doch enkel documenten worden aangebracht die door de 'mukhtar' van verzoekers stam werden opgesteld hun geloofwaardigheid niet ten goede komt, (iv) de geloofwaardigheid, minstens de ernst van hun (beweerde) vrees door verzoeksters familie te worden gedood omwille van hun geheime relatie en verzoeksters zwangerschap bijkomend wordt ondermijnd door het dat zij er voor kozen net naar Jordanië terug te keren, temeer kan worden getwijfeld aan hun stelling dat zij Syrië dienden te verlaten omdat verzoeker vreesde door het Syrische leger te worden gearresteerd, en het feit dat verzoeker bovendien tijdens zijn verblijf in Madaba terugkeerde naar Erbed, in de provincie waar ook verzoeksters familie woont, om een nieuwe identiteitskaart af te halen terwijl zijn aanwezigheid in het kantoor waar de identiteitskaart moest worden afgehaald niet eens vereist was zijn geloofwaardigheid en zijn vrees voor vervolging nog verder uitholt, (v) zij geen concrete elementen kunnen aanbrengen waaruit zou kunnen blijken dat zij (nog steeds) dienen te vrezen voor verzoeksters familie in geval van een eventuele terugkeer naar Jordanië en zij helemaal geen pogingen hebben ondernomen om zich terdege te informeren over de verdere evolutie van de situatie sinds de ondertekening van het akkoord in augustus 2011 en de actuele stand van zaken, onwetendheid en desinteresse welke hun geloofwaardigheid allerminst ten goede komt, (vi) de door hen neergelegde documenten niet vermogen een ander licht te werpen op het voorgaande, zoals wordt toegelicht.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontcrachten.

2.6. Waar verzoekers stellen dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoekers met hun stelling voorbijgaan aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers hun vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat zij er geenszins in slagen hun vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.1. Vooreerst voeren verzoekers aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbij gaat aan het feit dat zij Palestijnse vluchtelingen zijn en dat verzoeker altijd in Syrië heeft gewoond. Zij benadrukken in dit verband dat verzoeker geboren en getogen is in Syrië. Zijn grootouders zijn destijds naar Jordanië gevlucht, alwaar zij de Jordaanse nationaliteit verkregen. Zijn ouders zijn vervolgens als Palestijnse vluchtelingen naar Syrië gegaan, alwaar zijn vader als vluchteling geregistreerd staat bij UNWRA. Gelet op het feit dat hun relatie niet toegelaten was, is ook verzoekster – die eveneens de Jordaanse nationaliteit heeft aangezien haar ouders vluchtelingen van Palestijnse origine zijn en de Jordaanse nationaliteit verkregen – naar Syrië gevlucht, waar zij als koppel woonachtig waren. Verzoeker had echter problemen met het Syrische reguliere leger waardoor zij opnieuw dienden te vluchten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat volledig voorbij aan het feit dat verzoeker reeds werd blootgesteld aan vervolging door het Syrische reguliere leger, aldus verzoekers, die menen dat in deze context kan beoordeeld worden dat Syrië aldus de streek van herkomst is, als het ware het eerste land van asiel waar zij beiden thans niet meer veilig zijn, niet in het minst door de algemene situatie van oorlog in het land. Verzoekers betogen dat aldus dient te worden nagegaan of het land van de oorspronkelijke nationaliteit effectieve bescherming kan

bieden. Nu er reeds vervolging is geweest in Syrië door het reguliere leger, ligt de bewijslast wat betreft de effectieve bescherming ingevolge artikel 48/7 van de vreemdelingenwet volgens verzoekers bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat echter niet aantoonde dat zij effectieve bescherming kunnen genieten, laat staan dat zij niet opnieuw aan vervolging zullen worden blootgesteld. Door het lange verblijf van verzoeker in Syrië en het feit dat zijn familie op Syrisch grondgebied leeft en in Syrië onder de werkingssfeer van de UNRWA-bescherming stond, dient volgens verzoekers de in het verzoekschrift geciteerde informatie in rekening te worden genomen. Daarnaast dient bij het beoordelen van de situatie de eenheid van het gezin mee in rekening te worden genomen, aldus nog verzoekers. Zij laken dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens het gehoor niet dieper is ingegaan op de vervolging die zij in Syrië hebben ondervonden en zelfs de verklaringen negeert die hierover werden afgelegd. De enige motivering die omtrent deze verklaringen te vinden valt is dat de commissaris-generaal het verdacht vindt dat verzoekers vader, eveneens wonende in Syrië, een verblijfsattest op naam van zijn zoon had aangevraagd. Dergelijke motivering die één zin beslaat is volgens verzoekers ruimschoots onvoldoende om hun verklaringen in twijfel te trekken. Er is dan ook, zo vervolgen zij, een gebrek aan draagkracht van de motieven. Verzoekers herhalen dat het duidelijk is dat zij reeds werden blootgesteld aan vervolging. Zij dienden na het voorval in Syrië te vluchten en zij hadden enkel de mogelijkheid om mee te gaan naar Jordanië met een bus van het Vrije Syrische Leger. Gelet op hun Palestijnse origine en de moeilijkheden die daarmee gepaard gaan, was er voor hen naar eigen zeggen geen andere mogelijkheid om vanuit Syrië naar België te vluchten. Vanwege de situatie en de honderden check-points was het immers onmogelijk om Syrië rechtstreeks te verlaten zodat zij de organisatie van het Vrije Leger dienden te volgen.

Verzoekers laten voorts gelden dat verzoekers oom als lid van de Baathpartij destijds bescherming kreeg in België en zij wijzen erop dat ook verzoekers vader politiek actief is.

Tot slot laken verzoekers dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook volledig voorbij is gegaan aan het feit dat verzoekster als persoonlijke vluchtredenen ook nog de mishandeling door haar schoonmoeder in Syrië had opgegeven.

2.7.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoekers hun verklaringen en de door hen neergelegde identiteitsdocumenten blijkt dat zij beiden over de Jordaanse nationaliteit beschikken, wat overigens in voorliggend verzoekschrift nogmaals uitdrukkelijk wordt bevestigd. Dienvolgens dient verzoekers hun eventuele nood aan internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Jordanië, het land waarvan zij staatsburger zijn. Vermits verzoeker niet over de Syrische nationaliteit beschikt, dienen de door hem beweerde vervolgingsfeiten die hem en zijn echtgenote ertoe zouden hebben gebracht Syrië te ontvluchten niet in overweging te worden genomen en is er evenmin reden om de algemene situatie van Palestijnse vluchtelingen in Syrië te onderzoeken. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie hieromtrent en het standpunt van UNHCR inzake Palestijnse vluchtelingen is te dezen dan ook niet dienstig. Dat verzoekers familieleden nog steeds in Syrië woonachtig zouden zijn en er geregistreerd zouden staan als UNRWA-vluchtelingen en ook verzoeker zelf een groot deel van zijn leven in Syrië woonachtig is geweest, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

In het licht van het voorgaande kan evenmin rekening worden gehouden met verzoekers stelling als zou zijn oom destijds, als lid van de Syrische Baathpartij, door de Belgische asielinstanties erkend zijn en dat ook zijn vader politiek actief is. Verzoekers vrees dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden ten aanzien van Jordanië, het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

Gelet op het geheel van de vaststellingen van de commissaris-generaal op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers beweerde problemen met verzoeksters familie in Jordanië, maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat zij naar Syrië diende te vluchten en zij zich er bij de familie van haar echtgenoot diende te vestigen, waar zij naar eigen zeggen mishandeld werd door haar schoonmoeder. Daargelaten het feit dat verzoekster zich in dit verband beperkt tot loutere beweringen van harentwege, staan deze feiten die zich in Syrië zouden hebben voorgedaan – zo ze al op enige waarheid zouden berusten – niet in de weg aan verzoeksters terugkeer naar Jordanië, het land waarvan zij de nationaliteit bezit en ten aanzien waarvan zij geen overtuigende vrees voor vervolging inroept zoals blijkt uit wat volgt.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

2.8. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers hun verklaringen over de hele lijn dermate vaag, onwaarschijnlijk, incoherent en weinig doorleefd zijn dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan hun bewering Jordanië te hebben verlaten uit vrees omwille van hun geheime relatie te worden gedood door verzoeksters familie, en dit overeenkomstig de voorwaarden die ze stelden bij de verzoeningspogingen.

2.8.1. Zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen kan immers vooreerst niet het minste geloof worden gehecht aan het beweerde geheime karakter van verzoekers hun relatie.

Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat de geloofwaardigheid van het geheime karakter van de relatie onderuit wordt gehaald door het feit dat verzoekster, die naar eigen zeggen uit een conservatief gezin kwam, die van haar broers niet verder mocht studeren, die van haar vader enkel bij vriendinnen in de wijk mocht langsgaan en die enkel onder begeleiding van haar moeder mocht buitengaan (administratief dossier, stuk 6b, p. 3-4), ondanks de strikte controle gedurende bijna 1,5 jaar dagelijks telefonisch contact met verzoeker zou hebben gehad zonder dat iemand bij haar thuis hiervan lucht kreeg. Daarenboven blijkt dat zij elkaar in die periode ook meermaals overdag in het openbaar konden ontmoeten.

Verzoekers betwisten deze beoordeling en benadrukken dat verzoekster ook in het verleden al de mogelijkheid had om met vriendinnen af te spreken. Zij sprak dan met haar moeder af, waarbij ze samen het huis verlieten en haar moeder naar haar tante ging terwijl verzoekster naar het park of naar

de koffieshop kon gaan met vriendinnen. Zij laten gelden dat verzoekster dus wel degelijk in de mogelijkheid was om met verzoeker af te spreken. Zij had van hem trouwens een gsm gekregen waarmee ze contact konden houden. Daarenboven is verzoeksters vader op pensioen en bleef hij ganse dagen thuis, werkten haar broers ver weg van huis en zat haar moeder zoals gewoonlijk bij haar tante zodat ook deze geen argwaan moest koesteren, aldus nog verzoekers.

Met dergelijk verweer, waarmee zij in wezen niet verder komen dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, slagen verzoekers er niet in het minst in de Raad te overtuigen. Ook al zou verzoekster de mogelijkheid hebben gehad om in het geheim af te spreken met verzoeker terwijl haar moeder dacht dat zij bij vriendinnen was, acht de Raad het ongeloofwaardig dat verzoekers bewust het gevaar zouden opzoeken door mekaar in het openbaar – in koffieshops, café's, het park enz. – te ontmoeten. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen blijkt uit verzoekers hun verklaringen immers dat zij zich maar al te zeer bewust waren van de risico's die hun manier van handelen inhielden en van het gevaar voor hen beide indien iemand hen samen zou aantreffen. Indien niemand van hun relatie en ontmoetingen op de hoogte mocht zijn, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins geloofwaardig dat verzoekers het risico zouden nemen om elkaar in de stad te ontmoeten en mogelijks door verzoeksters broers, andere familieleden en/of kennissen te worden opgemerkt. Gelet op de Jordaanse context en de aldaar heersende normen, gebruiken en tradities, mag immers in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoekers niets aan het toeval zouden overlaten en koste wat het kost zouden willen vermijden dat hun relatie en ontmoetingen aan het licht kwamen. Dit klemt des te meer gelet op verzoeksters bewering uit een conservatief gezin te komen. Dat verzoekers aldus niet meer voorzichtigheid aan de dag hebben gelegd en zij elkaar gedurende bijna 1,5 jaar konden ontmoeten, ook op openbare plaatsen, en zij hierbij nooit problemen ondervonden, valt dan ook allerminst te rijmen met het beweerde geheime en verboden karakter van hun relatie.

2.8.2. Voorts vermogen verzoekers met de argumentatie dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun verklaringen aangaande de gebeurtenissen van 14 februari 2011 foutief geïnterpreteerd zou hebben, dat verzoeker speciaal op Valentijnsdag was langsgeslagen en daarbij een verzinseltje had gemaakt om haar "uit te lokken", dat verzoeksters broer niet echt in de buurt was en dat het huis van verzoekers vriend in dezelfde straat als de koffieshop gelegen is, geenszins afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekster, die op dat moment nog in de waan verkeerde dat een van haar broers in de nabijheid van de koffieshop vertoefde, zonder meer verzoeker naar buiten zou hebben gevolgd zonder te hebben stilgestaan bij het mogelijke risico haar broer tegen het lijf te lopen en zij met verzoeker naar het huis van zijn vriend zou zijn gewandeld, waar zij daarenboven nog eens een kwartier voor de deur zouden hebben staan discussiëren en alzo het risico liepen door een kennis op straat te worden opgemerkt. Opnieuw kan worden aangenomen dat verzoekers meer voorzichtigheid aan de dag zouden hebben gelegd indien zij daadwerkelijk meenden te moeten vrezen voor de gevolgen wanneer hun relatie en ontmoetingen aan het licht kwamen.

2.8.3. Waar verzoekers verder de mening zijn toegedaan dat er, in tegenstelling tot wat zou worden gesteld in de bestreden beslissingen, geen sprake is van tegenstrijdigheden tussen hun onderlinge verklaringen omtrent de relatie en de gebeurtenissen in de periode voor hun gezamenlijke vlucht, benadrukt de Raad dat er in casu geen sprake is van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers onderling doch wel tussen verzoeksters opeenvolgende verklaringen. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissingen sprak zij zichzelf immers herhaaldelijk tegen aangaande het contact dat zij en verzoeker met elkaar zouden hebben gehad in de periode voor hun vlucht op 21 juni 2011.

Ook de door verzoekers geschetste gang van zaken, waarbij zij niet samen naar een oplossing voor hun probleem zouden hebben gezocht, doch verzoekster op eigen houtje besloot om haar moeder in te lichten over de gebeurtenissen teneinde een paspoort te bekomen, komt de Raad allerminst realistisch over. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, kan er immers in alle redelijkheid worden vanuit gegaan dat verzoekers, die blijkens hun verklaringen rekening hielden met de mogelijkheid van ermoord, eerst zouden trachten om samen een oplossing dan wel een manier om samen te vluchten te vinden zonder dat hiertoe iemand van verzoeksters familie moest worden ingelicht.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat ook het gegeven dat verzoeker niet op de hoogte bleek te zijn van de mishandelingen die verzoekster vanwege

haar moeder diende te ondergaan toen deze laatste ontdekte dat verzoekster zwanger was, de geloofwaardigheid van hun verklaringen in dit verband in ernstige mate ondermijnt.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen poging ondernemen om voorgaande vaststellingen in concreto te ontkrachten doch blijven steken in het volharden in de oprechtheid en de coherentie van hun verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee zij aldus niet vermogen hun verklaringen alsnog aannemelijk te maken. De pertinente vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

In zoverre verzoekers nog opwerpen dat verzoeker door een tekort aan potassium geheugenproblemen heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers nalaten deze beweerde medische toestand en de daaruit voortvloeiende gevolgen voor verzoekers cognitieve capaciteiten te staven aan de hand van een medisch attest. Verzoekers ongefundeerde beweringen buiten beschouwing gelaten, blijkt uit niets dat verzoeker aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om de hem gestelde vragen te begrijpen en om zijn asielmotieven op een volledige, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten.

2.8.4. Niet alleen kan gelet op het voorgaande geen geloof worden gehecht aan het voorgehouden geheime karakter van verzoekers hun relatie, daarnaast wordt de geloofwaardigheid van hun bewering dat zij uit vrees door verzoeksters familie te worden gedood Jordanië ontvluchtten verder onderuit gehaald door de vaststellingen dat verzoeker incoherente en weinig consistente verklaringen aflegt aangaande de bemiddelingspogingen die er zouden zijn geweest, dat hij daarnaast ook essentiële informatie aangaande de bemiddelingspogingen ontbeert, dat verzoekers elkaar op een aantal punten betreffende de bemiddelingspogingen tegenspreken en dat ook verzoekster kennis aangaande de onderhandelingen ruim ontoereikend is. Verzoekers trachten het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te vergoelijken, stellende dat zij speciaal iemand hadden gecontacteerd die de onderhandelingen voor hen zou voeren zodat hen niet kan worden verweten dat zij niet alle details kennen en dat verzoekster, nu zij de boosdoenster was in het verhaal en gelet op haar positie als vrouw, geenszins uitgebreid op de hoogte werd gesteld van de onderhandelingsprocedure. Dergelijk verweer kan evenwel bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoekers verbleven blijkens hun verklaringen na hun vlucht uit Jordanië in Syrië immers bij het stamhoofd van de A. S.-stam, de persoon die het initiatief nam tot de bemiddeling en die hiervoor ook alles regelde. Verzoekers zouden de hele duur van de bemiddelingspogingen bij deze man hebben verbleven. Er kan dan ook in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij perfect op de hoogte zouden zijn van alle stappen die werden gezet en wat hiervan het resultaat was, dat zij hierover op een doorleefde en gedetailleerde manier zouden kunnen vertellen, alsook dat zij probleemloos zouden kunnen duiden welke stammen bij de bemiddeling en het akkoord betrokken waren. Het ging tenslotte over verzoekers hun leven zodat kan worden aangenomen dat zij beiden de bemiddelingspogingen nauwgezet zouden hebben opgevolgd. Dat dit niet het geval blijkt te zijn, zet hun algehele geloofwaardigheid finaal op de helling.

Daar verzoekers aldus geen valabele verklaring geven voor het in de bestreden beslissingen vastgestelde gebrek aan kennis in hun hoofde en het geheel aan incoherente en (onderling) tegenstrijdige verklaringen, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande, die pertinent en draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, staande en wordt deze door de Raad overgenomen.

De door verzoekers voorgelegde documenten betreffende de bemiddeling en gedeeltelijke verzoening zijn niet van dien aard dat ze hun geloofwaardigheid kunnen herstellen. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Daargelaten het feit dat, in tegenstelling tot verzoekers verklaringen dat ongeveer 12 of 13 stammen betrokken waren bij de onderhandelingen slechts 5 stammen vermeld staan in één van de stukken die hij voorlegde, acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoeker niet kan duiden welke stammen dit document mee ondertekenden. Verzoeker kan niet volstaan met het neerleggen van een aantal documenten ter staving van zijn asielmotieven zonder nuttige toelichting te kunnen geven bij de inhoud ervan. Tot slot hoeft het geen betoog dat ook de vaststelling dat de H.-clan

– de stam van verzoekster – geen van de twee voorgelegde documenten waaruit moet blijken dat zij geen oplossing willen en dat zij verzoekers mogen doden als zij naar Jordanië terugkeren, mee heeft ondertekend en dat voorts geen enkel stuk wordt voorgelegd waarin de stam van verzoekster hun eisen kenbaar maakt doch enkel documenten worden aangebracht die door de ‘mukhtar’ van verzoekers stam werden opgesteld, hun geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt.

2.8.5. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van het door verzoekers opgediste relaas. De motivering van de bestreden beslissingen waar wordt gesteld dat (i) de geloofwaardigheid, minstens de ernst van hun (beweerde) vrees door verzoeksters familie te worden gedood omwille van hun geheime relatie en verzoeksters zwangerschap bijkomend wordt ondermijnd door het dat zij er voor kozen net naar Jordanië terug te keren en het feit dat verzoeker bovendien tijdens zijn verblijf in Madaba terugkeerde naar Erbed, in de provincie waar ook verzoeksters familie woont, om een nieuwe identiteitskaart af te halen terwijl zijn aanwezigheid in het kantoor waar de identiteitskaart moest worden afgehaald niet eens vereist was zijn geloofwaardigheid en zijn vrees voor vervolging nog verder uitholt, en (ii) zij geen concrete elementen kunnen aanbrengen waaruit zou kunnen blijken dat zij (nog steeds) dienen te vrezen voor verzoeksters familie in geval van een eventuele terugkeer naar Jordanië en zij helemaal geen pogingen hebben ondernomen om zich terdege te informeren over de verdere evolutie van de situatie sinds de ondertekening van het akkoord in augustus 2011 en de actuele stand van zaken, is bijkomstig en niet determinerend zodat kritiek op deze motieven niet kan leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

2.8.6. De Raad stelt vast dat verzoekers voor het overige geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Zij blijven immers steken in het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, hetgeen bezwaarlijk een ernstig verweer kan worden genoemd en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch hun voorgehouden vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.8.7. In voorliggend verzoekschrift wordt niet het minste verweer wordt gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de overige door verzoekers in de loop van de administratieve procedure neergelegde en niet onder punt 2.8.4. besproken documenten. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.8.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielaanvraag van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, tonen verzoekers evenmin aan dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hun hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In zoverre verzoekers nogmaals wijzen op hun Palestijnse origine en aanvoeren dat de bestreden beslissingen tekort schieten aangezien er niet werd nagegaan of er een schending kan zijn van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever en dat het geen betoog hoeft dat zij in Syrië, hun woonplaats, aan ernstige schade zouden worden blootgesteld nu het daar oorlog is, herhaalt de Raad dat verzoekers hun eventuele nood aan internationale bescherming enkel dient te worden beoordeeld ten aanzien van Jordanië, het land waarvan zij beiden de nationaliteit hebben.

Waar zij voorts opwerpen dat de situatie van Palestijnen in Jordanië op heden nog steeds precair is en zij verwijzen naar de praktijk van de Jordaanse overheid waarbij de Jordaanse nationaliteit werd ontnomen aan een groot deel Palestijnen, benadrukt de Raad vooreerst dat verzoekers doorheen de administratieve procedure geen enkele vrees in onderhavig verband kenbaar maakten ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Voorts blijven zij steken in het louter verwijzen naar algemene informatie, zonder deze te betrekken op hun persoonlijke situatie en zonder ook maar enigszins concreet aan te tonen dat zij in geval van terugkeer naar Jordanië in een gelijkaardige situatie zouden terecht komen. Nergens uit hun verklaringen blijkt immers dat zij over een precair verblijfsstatuut in Jordanië zouden beschikken.

Ook de door verzoekers aangebrachte informatie inzake eer-gerelateerd geweld jegens vrouwen in Jordanië is, gelet op de manifeste ongeloofwaardigheid van het door verzoekers naar voren gebrachte asielrelaas, niet dienstig.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Waar verzoekers in fine vragen om minstens de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS